

RS.S.6733.CP.08.2018

D E C Y Z J A O - 0 1 / 2 0 2 1

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1, art. 50 ust. 1, art. 51 ust. 1 pkt 2 oraz art. 52 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021r. poz. 741) oraz art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021r. poz. 735),

po rozpatrzeniu

**wniosku z dnia 7 sierpnia 2018 r. (data wpływu: 10 sierpnia 2018 r.),
złożonego przez: P4 Sp. z o.o., ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa, w imieniu którego działa
pełnomocnik – Pan Krzysztof Wrona ul. Pułtуска 12/14 m. 15, 04-331 Warszawa
odmawiam ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego o nazwie:**

**budowa stacji bazowej telefonii komórkowej operatora PLAY nr OPC4401I
wraz z wewnętrzną linią zasilającą, na działce nr ewid. 20/5 obręb Sielec, gm. Żarnów.**

UZASADNIENIE:

Na podstawie wniosku z dnia 7 sierpnia 2018 r. (data wpływu: 10 sierpnia 2018 r.), złożonego przez: P4 Sp. z o.o., ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa, w imieniu którego działa pełnomocnik – Pan Krzysztof Wrona ul. Pułtуска 12/14 m. 15, 04-331 Warszawa wszczęto postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora PLAY nr OPC4401I wraz z wewnętrzną linią zasilającą, na działce nr ewid. 20/5 obręb Sielec, gm. Żarnów.

Decyzją z dnia 11 lipca 2019 r. znak: RS.S.6733.CP.08.2018 nr O-03/19 tut. organ odmówił ustalenia lokalizacji dla ww. inwestycji celu publicznego. W wyniku odwołania złożonego przez stronę postępowania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim decyzją z dnia 20 września 2019 r. znak: KO.420-157/19 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Decyzją z dnia 10 września 2020r. znak: RS.S.6733.CP.08.2018 nr O-02/20 tut. organ odmówił ustalenia lokalizacji dla ww. inwestycji celu publicznego. W wyniku odwołania złożonego przez stronę postępowania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim decyzją z dnia 09 listopada 2020r. znak: KO.420.139.2020, KO.420.140.2020 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

W wyniku ponaglenia złożonego przez stronę postępowania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim decyzją z dnia 14 stycznia 2021. znak: KO.491.38.2020 uznało ponaglenie za nieuzasadnione.

Tut. organ ponownie rozpatrując sprawę stwierdził, co następuje: analizując zakres inwestycji wynikający z wniosku odniesiono się do stanu faktycznego i prawnego obowiązującego na dzień podejmowanego rozstrzygnięcia, z których wynika, że dla wskazanego we wniosku terenu gmina nie posiada planu zagospodarowania przestrzennego, zatem stosownie do postanowień art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021r. poz. 741), zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego polegająca na inwestycji celu publicznego jest lokalizowana na podstawie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jako „inwestycję celu publicznego” należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W myśl art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020r. poz. 1990), wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe

i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji, stanowi cel publiczny. Wnioskowana inwestycja ma znaczenie lokalne (gminne).

W przypadku braku obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego, a taki przypadek ma miejsce na wskazanym terenie, stosownie do postanowień art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, rozstrzygnięcie zgłoszonego zamierzenia inwestycyjnego winno nastąpić w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie wymaga, aby zawierała załącznik stanowiący analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 26 października 2010 r. sygn. akt II SA/Rz 414/10). Wobec powyższego, należało odstąpić od przeprowadzenia analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu na podst. Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164 poz. 1588). Zgodnie jednak z art. 53 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dokonano analizy warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych, oraz stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji.

Zgodnie z art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Z kolei art. 50 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że warunek, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, stosuje się odpowiednio do decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Wobec powyższego, warunkiem koniecznym dla wydania wspomnianej decyzji jest to, że teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1. Warunek ten jest spełniony. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1161), zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne wymagana jest, jeśli taka zmiana dotyczy gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III, z zastrzeżeniem ust. 2a (pkt 1), gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa (pkt 2) lub pozostałych gruntów leśnych (pkt 5). Na podstawie danych z rejestru gruntów stwierdzono, że działka wskazana we wniosku nie obejmuje gruntów rolnych klas I-III ani gruntów leśnych (znajdują się na niej: tereny przemysłowe, pastwiska trwałe klasy V oraz grunty zadrzewione i zakrzewione na pastwiskach trwałych klasy VI). Wobec powyższego, teren inwestycji nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne.

Dla planowanego przedsięwzięcia wydano decyzję Wójta Gminy Żarnów z dnia 27 grudnia 2018 r. znak: OR.Ś.6220.3.2018.D, którą umorzono postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stwierdzono, że postępowanie to było bezprzedmiotowe, ponieważ przedsięwzięcie o podanych przez inwestora parametrach nie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o analizę stanu faktycznego i prawnego, a także stanowiska wyrażone przez Łódzkiego Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Łodzi (pismo znak: ŁPWIS.NSOZNS.9022.2.14.2018.AK) i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi (pismo znak: WOOS.4220.688.2018.JCH z dnia 7 listopada 2018 r.). Z uzasadnienia ww. decyzji wynika, że przy podjęciu rozstrzygnięcia przeanalizowano parametry planowanego przedsięwzięcia, jak również sposób zagospodarowania terenu w obszarze oddziaływania

planowanego obiektu (w szczególności występowanie miejsc dostępnych dla ludności w osi głównej wiązki promieniowania planowanych anten).

Tut. organ stwierdza, że inwestycja wskazana we wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego jest tożsama z przedsięwzięciem, którego dotyczy ww. decyzja umarzająca postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Lokalizacja inwestycji oraz wszystkie jej charakterystyczne parametry, istotne dla sprawy (ilość, rodzaj i moc anten, wysokość ich zawieszenia, tilt – pochylenie wiązki, azymut, częstotliwość pracy), są identyczne w obu postępowaniach (w sprawie decyzji lokalizacyjnej oraz w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach). Nie zmieniły się również istotne dla sprawy okoliczności faktyczne – w osi głównej wiązki promieniowania planowanych anten nadal nie ma miejsc dostępnych dla ludności. Stwierdzono również, że na terenie przedmiotowego zakładu nie występują inne przedsięwzięcia tego samego rodzaju, czyli nie mamy do czynienia z kumulacją przedsięwzięć w świetle § 3 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71).

Wzmiankowana decyzja umarzająca postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zapadła w oparciu o przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71). Wspomniane rozporządzenie zostało zastąpione Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839), którego data wejścia w życie to 11 października 2019 r. Jednakże, w myśl § 4 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r., do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1–1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (m.in. postępowanie w sprawie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – art. 72 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy), stosuje się przepisy dotychczasowe.

Podsumowując, analiza stanu faktycznego i prawnego wykazała, że ww. decyzja tut. organu z dnia 27 grudnia 2018 r. znak: OR.Ś.6220.3.2018.D, którą umorzono postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pozostaje aktualna w odniesieniu do rozpatrywanej sprawy.

Teren inwestycji przylega do drogi powiatowej nr 1504E. W myśl art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020r. poz. 470) obiekty budowlane powinny być usytuowane w odległości co najmniej 8m (w terenie zabudowy) i 20m (poza terenem zabudowy) od zewnętrznej krawędzi jezdni drogi powiatowej. W orzecznictwie wskazano jednak, że odległość projektowanej stacji bazowej telefonii komórkowej od jezdni drogi publicznej, oprócz spełnienia wymogów określonych w ww. przepisie, winna także gwarantować minimalne zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego w przypadku wystąpienia potencjalnej katastrofy budowlanej. Optymalnie, odległość ta powinna być co najmniej równa wysokości konstrukcji nośnej od przyległej do niej drogi publicznej. Trzeba pamiętać, że odległość wynikająca z treści art. 43ust. 1 ww. ustawy, jest jedynie minimalną odległością przewidzianą przez ustawodawcę, jaka powinna być zachowana dla usytuowania obiektów budowlanych przy drogach, co tym samym nie oznacza, iż w decyzjach, jak niniejsza, zawsze musi być właśnie wskazana minimalna wartość (odległość) przewidziana ustawą. Każdorazowo bowiem trzeba poddać wnikliwej analizie projektowaną inwestycję, w tym odległość planowanego obiektu od jezdni przyległej drogi, mając na uwadze okoliczności konkretnej sprawy jak i obowiązek stosowania niezbędnych ograniczeń celem zapobiegania, przeciwdziałania czy ochrony drogi jak i jej użytkowników (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 323/18).

Inwestor określił usytuowanie planowanej stacji bazowej współrzędnymi geograficznymi: 51°14'13,80"N, 20°09'29,30"E (pismo z dnia 6 listopada 2019 r., data wpływu: 8 listopada 2019 r.). Przedstawił również na załączniku graficznym usytuowanie planowanego obiektu. Odległość planowanej stacji bazowej od krawędzi jezdni drogi powiatowej wynosi ok. 30m (wg załącznika graficznego z planowanym sposobem zagospodarowania terenu inwestycji). Odległość ta, chociaż spełniająca minimalne wymogi wynikające z art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jest jednak znacznie mniejsza niż całkowita wysokość planowanej stacji bazowej (maksymalnie 65m n.p.t., przy wysokości zawieszenia anten sektorowych 59m n.p.t. i wysokości zawieszenia anteny radiolinii 56,4m n.p.t.). Wobec powyższego, planowana inwestycja nie zapewnia dostatecznej ochrony przyległej drogi powiatowej i jej użytkowników. Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2020r., poz. 1062).

Przeprowadzone postępowanie wykazało, że realizacja planowanej inwestycji, uwzględniając jej specyfikę, na tle stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, nie jest w pełni zgodna z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz.470). Wspomniane unormowania należy traktować jako przepisy odrębne wobec ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o których mowa w art. 56 tejże ustawy.

Podsumowując powyższe ustalenia, na tle rozpatrywanej sprawy stwierdza się, że nie został spełniony warunek określony w art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co skutkuje odmową wydania decyzji ustalającej lokalizację inwestycji celu publicznego.

Projekt decyzji został uzgodniony z Zarządem Dróg Powiatowych w Opocznie – w odniesieniu do obszarów przyległych do pasa drogowego drogi powiatowej nr 1504E;

POUCZENIE :

1. Niniejsza decyzja nie rodzi praw do terenu oraz nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich.
2. Wnioskodawcy, który nie uzyskał praw do terenu, nie przysługuje roszczenie o zwrot nakładów poniesionych w związku z otrzymaną decyzją odmawiającą ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.
3. Niniejsza decyzja nie pozwala na podejmowanie jakichkolwiek działań związanych z rozpoczęciem robót budowlanych.
4. Od niniejszej decyzji służy stronom odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Piotrkowie Trybunalskim, ul. Słowackiego 19, za pośrednictwem Wójta Gminy Żarnów w terminie 14 dni od daty jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Załączniki do decyzji:

1. Załącznik Nr 1 – część graficzna decyzji,
2. Załącznik nr 2 – analiza warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy dla lokalizacji inwestycji celu publicznego.

.....
(podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby pełniącej funkcję organu lub osoby upoważnionej)

Otrzymują:

1. Strony postępowania,
2. a/a.

Projekt decyzji opracował: mgr inż. arch. Łukasz Woźniak